

Bianca TIMȘA STOICESCU

Absolventă a Universității din Craiova, *Facultatea de litere*, promoția 1998, Bianca TIMȘA STOICESCU s-a îndreptat spre București, unde activează, de peste 27 de ani, ca jurnalist multimedia.

Și-a descoperit pasiuni literare încă din copilărie, încurajată fiind de profesorii de limba română din gimnaziu și liceu. A început cu compuneri școlare și poezie, manifestări literare specifice adolescenței, pentru a se axa, apoi, pe eseuri sociale. Adevărata vocație și-a găsit-o, câțiva ani mai târziu, în povestiri dedicate inițial copiilor, dar care nu li se adresează numai lor. Fiind un amestec de fabulă și poveste terapeutică, aceste istorisiri le sunt de folos tuturor celor care pun accentul pe inteligența emoțională și relațiile interumane.

Debut literar

A debutat în anul 1992, în revista *Încotro*, cu povestirea *"Nu există sfârșit"*. Debutul editorial a avut loc cu volumul *Ce poate face un copil*, Editura Viață și Sănătate, 2010, povești pentru copii.

Cărți publicate

Ce poate face un copil, Editura Viață și Sănătate, 2010; *Cangur la minut*, (2011), Editura Viață și Sănătate; *Caracatița printre noi* (2012), Editura Viață și Sănătate; *Aș vrea să fiu o mare* (2018), Editura Viață și Sănătate; *Povestiri amuzante despre lucruri serioase* (2018), Editura BebeDream; *Baloane în soare* (2020), Editura BebeDream.

A publicat povești pentru copii în mai multe antologii, printre care: *Visăm frumos* (2011), *Sclipiri de stele* (2014), *Bookătăria de texte și imagini*, vol. 2 (2016).

În plus, a scris și a dramatizat 800 povești pentru copii, care pot fi găsite pe internet, pe site <http://www.rvs.ro/emisiuni/povestiri-pentru-copii> și a predat cursuri de scriere creativă pentru copii. În urma colaborării cu micuții cititori ai Bibliotecii Emil Gârleanu din București, poveștile lor au fost publicate în cartea *101 Basme Românești scrise de copii*, publicat la Editura Bibliotecii Metropolitane București, în anul 2019.

În cadrul unui proiect european, a fost autoarea povestirilor din cartea *Învățăm și ne jucăm cu Nino și Ronia* (2017). La rubrica: "Povești pentru copii" publică în *Convorbiri literar-artistice*.

Extrase din referințe critice

Bianca Timșa-Stoicescu mi-a fost studentă - unul dintre acei studenți care preferă să-și spună punctul lor de vedere cu privire la operele literare, nu ceea ce spun criticii despre ele. Faptul că a început să scrie nu este întâmplător: dintotdeauna i-a plăcut lucrul acesta și a avut talent. Că a ales să scrie pentru copii este absolut providențial, pentru că cei mici din zilele noastre au nevoie de cărți care să îi ajute să învețe adevăratele valori umane.

Părinții, de asemenea, au nevoie să vadă că încă se promovează valorile sufletului și că n-au de ce se teme pentru copiii lor - după ce și le vor însuși, aceștia vor reuși să se descurce în viață. Cât despre educatori, dacă ar începe fiecare oră cu o poveste din această carte, s-ar apropia de cei mici și i-ar ajuta să fie fericiți.

Astfel, cartea aceasta ne este de folos tuturor, dar mai ales celor care vor veni, pentru că vor descoperi că, într-un secol al indiferenței, există încă pasiune pentru bunătate, iertare și speranță. (Prof. univ. dr. **George Sorescu**, critic și istoric literar; Cuvânt la lansarea cărții *Baloane în soare*)

Bianca Timșa Stoicescu și-a descoperit pasiuni literare încă din copilărie, sub încurajarea profesorilor de limba română din gimnaziu și liceu. Absolventă a Universității din Craiova, Facultatea de litere, a debutat literar în anul 1992, urmând participarea în mai multe antologii de povești. Vocația ei este de scriitor pentru copii. Volumul *Caracatița... printre noi*, apărut în anul 2008, Editura "Viață și Sănătate", București, 2008, este al doilea dintre cele 7 volume de autor publicate până în prezent.

Acesta cuprinde 30 de povestiri deosebite, un amestec de fabulă și poveste terapeutică, în stil propriu, diferit de poveștile întâlnite în literatura română contemporană pentru copii. Sunt potrivite și pentru copiii de grădiniță, cărora să le citească părinții, și pentru cei de clasele primare, fiind suficient de scurte ca să nu-și piardă răbdarea de a le citi singuri.

Cartea este gândită în așa fel încât fiecare povestire să poată constitui subiect de gândire sau de discuții cu părinții, rămânând loc, câteva rânduri, în care micul cititor să-și expună părerea cu privire la întâmplarea descoperită și ce are de învățat din ea.

Subiectele sunt circumscrise direct vieții copiilor, relațiilor sociale ale acestora: cu prietenii, cu vecinii, cu părinții, la școală, constituind adevărate lecții de empatie. Scrise antrenant, cu umor și cu un vocabular adecvat vârstei, acestea au o tematică diversă: de ce să nu rupi florile, să nu scotocești prin sertare, să nu minți, să ai grijă de lucrurile tale, să nu le faci rău prietenilor, să-ți recunoști poznele, să-ți respecti promisiunile, să clădești și să păstrezi prietenii. Uneori, mai au și părinții ceva de învățat din poveștile Biancăi - cum ar fi, să nu facă diferențe între frați și să nu mai fie atât de preocupați de notele copiilor, ci de ce au învățat efectiv și cum se poartă.

Volumul are dimensiunea unui caiet și are ilustrații grafice, alb-negru, redând aspecte ale fiecărei povești. După câte am aflat, acest format a fost gândit pentru că e practic în zilele noastre: părintele îl păstrează în geantă și, când copilul se plictisește, la drum lung, poate colora personajele despre care seara i s-a citit sau a citit. În același timp, nefiind desene color, prețul cărții rămâne accesibil oricărui buzunar. Îl

recomand cu drag copiilor până la 10-11 ani și părinților lor. (**Marina Costa**, scriitor; *CARACATIȚA... printre noi*, de Bianca Timșa Stoicescu; text publicat în *Convorbiri literar-artistice* nr. 20/2021)

O carte pentru copii, proaspăt editată, deschide un nou univers al lecturii și bucuriei acestora, prin lumina și emoția emanate de către autor, dacă acesta, prin harul primit, este un bun constructor de cuvinte calde, prietenești și luminoase, cuvinte care să-l atragă pe micul lector.

La doamna Bianca Timșa-Stoicescu, scriitoare cu semnătură mai veche pe cărțile pentru copii, găsim aceste taine. Prin povestirile sale scurte, dar cu chintesența modului de a face educație subtilă lectorului minor, reușește cu desăvârșire și admirație. Aceasta dovedește că autoarea, cu prezentul volum, deschide mai mult evantaiul titlurilor lucrărilor sale literare pentru cei care poartă în trupurile lor de îngeri răsăritul soarelui. (**Victor Ghe. Stan**, președintele Secțiunii de *Literatură pentru Copii și Tineret a Uniunii Scriitorilor din România*; cop. IV, *Vreau să fiu (o) mare*, 2017, Editura „Viață și Sănătate”)

Bianca Timșa-Stoicescu are din nou o carte cu mici povestioare cu tâlc, provenind din lumea celor de-o șchioapă. Observatoare atentă și pasionată (ceea ce i se trage din profesia ei de ziarist), autoarea s-a specializat în literatura pentru copii.

De ce este bine să avem în bibliotecă volumul de proze al Biancăi Timșa-Stoicescu? s-ar putea întreba cineva. Răspunsul este simplu: din cel puțin trei motive. În primul rând, pentru a stimula gustul pentru citit al micuților noștri. Prin dimensiuni, limbaj și personaje, cărticica poate deveni un bestseller pentru prichindei. În al doilea rând, pentru că are un pronunțat caracter moralizator și educativ, ceea ce constituie un sprijin pentru părinți și educatori. Și, în fine, pentru caracterul lui interactiv, copiii fiind îndemnați să-și spună părerea despre fiecare caz în parte. “30 de povestiri – câte una în fiecare seară!” - pare să ne îndemne autoarea. Să-i dăm crezare!

În vârtoarea scurtei noastre vieți, care este aseasonată din plin cu bune și rele, avem nevoie de asemenea pilde. (**Marius Dobrescu**, traducător, scriitor și ziarist; cuvânt la lansarea cărții *Vreau să fiu (o) mare*, Evs, 2017)

Bianca Timsa-Stoicescu are un sac interminabil cu povești frumoase și instructive. Dintre cele peste 500 de povești, scrise în 4 ani, scriitoarea ne oferă, în colecția intitulată *Vreau să fiu o mare*, 24 de povestiri contemporane. Stilul umoristic face ca poveștile, deși moralizatoare, să nu sune didactic, și ajută cititorii să găsească modalități de a-și face prieteni noi și de a-i păstra pe cei vechi, fără să se certe sau să se jignească unul pe celălalt.

Dacă destinatarii acestui volum sunt la grădiniță, părinții și bunicii nu vor obosi citind poveștile, căci ele pot fascina până și adulții ale căror suflete au păstrat o rază de copilărie. (**Marina Costa**, scriitoare; cop IV, *Vreau să fiu (o) mare*, Editura **Viață și Sănătate**, 2017)

Povestiri amuzante despre lucruri serioase. Editura „Bebedream”, București, 2017, editor Răzvan Radu Kadar (200 pagini + 8 imagini prezentare la cărți ale editurii: ex. *Biblia pe înțelesul celor mici*, format 16,3 x 16,3 cm, 49 de pagini).

Bianca TIMȘA STOICESCU știe să scrie cu subiect și predicat, să povestească clar și interesant, să fie atentă la ortografie (absolut nici o greșeală! Se poate da exemplu în orele școlare, pentru punctuație și analize gramaticale). Iată titlurile primelor zece schițe din cele patruzeci, care, citite în cheia titlului, sunt prilej de bună dispoziție și atenție din partea celor mici/ omuleți mari și pici serioși, copilăroși/ din preajmă: "Prizonierul", "Turtița de căniță", "Dorința", "Se caută un pui... de somn", "Să fii o palmă", "Îți spun de dulce", "Țopăilă", "Invidia", "Cel mai mic", "Măruțul".).

Iată începutul schiței: CUM AJUNGI "CEL MAI"?:

"În fiecare dimineață, veverița venea să-și salute ospitaliera gazdă, copacul în care-și avea scorbura. De fiecare dată se purta aceeași discuție. De data acesta, însă, lucrurile au mers mai departe. Pentru prima dată, copacul a povestit mai mult despre el!

-Tu ești cel mai bun copac, l-a lăudat veverița.

- Eu sunt cel mai bun copac, pentru că ți-am dat voie să-ți faci căsuța între crengile mele!"

Rețineți, numele povestitoare: Scriitoarea Bianca Timșa Stoicescu. (**Florin Grigoriu**, text publicat în *Convorbiri literar-artistice* nr. 22/2021)

Din ce în ce mai des apar în spațiul literar românesc cărți cu povești pentru copii. Da, zic "povești pentru copii", căci știm că există și cărți de povești pentru...oameni (mari). Chiar de curând m-am ocupat, personal, de cartea unui colaborator, a unui tânăr foarte talentat, Alexandru Ionuț Mihai, pe care l-am descoperit când era în anul I la Politehnică și de care sunt tare mândră, (în sensul bun), care a scris povești pentru oameni mari. Am vorbit acum câteva luni despre asta, însă acum în prim-plan o avem pe Bianca Timșa Stoicescu, care, observăm, este preocupată de poveștile pentru copii. Ei bine, ca și ea, și eu cred că ei, copiii noștri, chiar dacă au tabletă, chiar dacă au smartphone-uri deștepte, ultraperformante, și stau non-stop cu ochii în ele, uitându-se la desenele animate, multe dintre ele de-o grăzvie de nedescris, unde oamenii nu au chipuri deloc umane, iar animalele sunt niște creaturi de neimaginat, așa încât eu nu m-aș uita la desenele alea nici plătită, nici bătută, și, tocmai de aceea consider că povestioarele Biancăi sunt bine venite și, cu siguranță, încă sunt copii cărora le plac poveștile din cărți și încă au nevoie de povești scrise, apărute în cărți frumos colorate, povești cu talc sau cu "miez", povești cu învățături, povești cu final înțelept, povești cu morală.

Autoarea noastră a publicat mai multe cărți, dar la mine au ajuns trei, fiindcă eu așa am procedat cu autorii la al căror profil am lucrat pentru a fi, mai apoi, prezenți în *Enciclopedia Scriitori din Generația 2000*, le-am solicitat fizic cărțile, minim trei, așa cum cerea regulamentul, și le-am solicitat fizic și ca să le văd, să le am în mână, să le citesc, căci mie îmi place să citesc cartea, s-o răsfoiesc, să-i simt mirosul hârtiei, și apoi să fac cronică de prezentare acolo unde găsesc că o carte are ceva concret de comunicat. Acestea sunt: *Vrei să fiu (o) mare*, *Povestiri amuzante despre lucruri serioase* și *Baloane în soare*. De cum le-am primit, nedecizându-mă pe care s-o las deoparte și cu care să încep, le-am răsfoit paginile, oprindu-mă la mai multe povestioare care m-au atras după titlu. M-am gândit că dacă aș fi un copil care știe să citească, aș selecta, mai întâi, după titlu, și le-aș citi pe acelea care au un titlu atrăgător/interesant, după care, epuizându-le, aș trece, rând pe rând, la celelalte. E destul de greu să selectezi, fiindcă autoarea a creat povestioare (deci nu povești de

întindere), multe, iar titluri atrăgătoare a ales cu prisosință. Fiecare povestioară are în subsidiar o povață, o morală, ca să zic așa. Spre exemplu în povestioara "Răspunde repede la întrebare!", pag. 37 din volumul *Vreau să fiu (o) mare*, găsim povața pentru copii, de a nu trece nepăsători pe lângă un alt copil care plânge din vreo pricină oarecare. Și autoarea, insistă pe ideea de a nu-l abandona pe copilul care plânge, chiar dacă atunci când ne oprim să-l întrebăm de ce-i necăjit, acela ne respinge sau e cumva introvertit și nu vrea să fie "inoportunat" de intruși: "-De ce plângi? Întreabă Bogdan, cu compătimire". "-Hi,hi,hi! Își văzu Ștefan de plânsul lui". "-De ce plângi?, insistă Bogdan". "-Ce-ți pasă ție de ce plâng? Nici măcar nu mă cunoști!". "Nu te cunosc, dar îmi pare rău de tine, chiar dacă nu te-am mai văzut până acum...". Urmează un dialog interesant între cei doi copii, Bogdan apropiindu-se, cu eleganță și sensibilitate de Ștefan, reușind să se împrietenească și, astfel, află că Ștefan era trist și plângea pentru că-și pierduse cățelușul, iar Bogdan îl ajută să înțeleagă că lucrurile se pot rezolva fără plâns...ceea ce e un lucru minunat, fiindcă știm că plânsul "usucă ochii".

Ce face cărțile și mai atrăgătoare este faptul că autoarea intarsiază în povestioare desene, de regulă animăluțe, care pot fi colorate de copii, și, totodată, descoperindu-le, mai ales copiilor de la oraș, care, mulți, nu știu cum arată o găină, dărmite un rinocer. Interesantă abordare, ca, de altfel, toate abordările din toată desaga de povestioare pentru copii din cărțile Biancăi Timșa Stoicescu.

Nu știam nimic despre autoare. Aflu acum, cu bucurie, că parte din aceste povestioare se lecturează dimineața și seara la Radio "Vocea Speranței", ceea ce înseamnă că, prin intermediul acestui post de radio, pildele din subsidiarul povestioarelor ajung la urechiușele multor copii, dar, de ce nu, și la urechile adulților, căci doar și ei au nevoie de povești și chiar de pilde... (**Antoneta RĂDOI; Cărțile de povestioare pentru copii ale Biancăi Timșa Stoicescu**, text publicat în *Convorbiri literar-artistice* nr. 20/2021)

Consecventă în a scrie literatură pentru copii Bianca Timșa-Stoicescu beneficiază și de faptul că este redactor la un post de radiodifuziune. Povestirile adresate celor mici, pentru a-și atinge finalitatea, (care este în principal de ordin educativ, dar e și aceea de a-i răsădi -copilului care citește -n. A.R.- gustul pentru frumos în artă, în măsura în care se poate face deocamdată acest lucru), poate fi atinsă cel mai lesnicios dacă istorisirile sunt *auzite*.

În deosebire de alți autori sau autoare, care compun și literatură pentru copii, ca un fel de auxiliar al lucrărilor pentru adulți, Bianca Timșa-Stoicescu, autoare a unor volume precum *Vreau să fiu (o)mare*, *Baloane în soare*, *Povestiri amuzante despre lucruri serioase*, se consacră în exclusivitate acestui gen. Dacă autorii mai devreme amintiți au un destinatar precis, (un nepoțel, o nepoțică, niște nepoței, niște nepoței ai unor rude ș.a.m.d) autoarea noastră se adresează copiilor **în genere**, și în felul acesta are șanse sporite de a se înscrie în perimetrul artei, care are în vedere nu un anume public specific, ci, teoreic vorbind, o multitudine infinită de destinatari. Tocmai de aceea "povestirile scriitoarei pot plăcea și plac realmente și adulților". În ele se prinde particularitatea atât de specifică psihicului infantil de a da personalitate unei părțicele din corp, unui obiect, unei viețuitoare. Nu e vorba aici doar de personificare, de antropomorfizare, ci de faptul că toți la o vârstă fragedă simțim că orice entitate,

orice particulă din univers are un rol pentru ca binele să triumfe. Aceasta se-ntâmplă spre bucuria lui, a micuțului cititor, căci nativ suntem buni, așa cum bine a opinat Jean Jaques Rousseau. Există un *illo tempore*, o vârstă de aur a existenței noastre atunci când suntem în primii ani de viață, dar perspectiva noastră de atunci, modul în care ne închipuim universul, toate acestea le pierdem mai târziu. Bianca Timșa-Stoicescu are talentul de a întreprinde cu mijloace proprii și potrivit receptorilor ei principali, un timp altfel pierdut. Ea caută să meargă astfel să ne aducă momentele primilor ani, să ne replanteze în conștiință trăirile noastre de-atunci, gusturile noastre de-atunci. În concluzie, scriitoarea găsește, în măsura în care posibilitățile ei artistice i-o permit, timpul pierdut al unei prime vârste, pe care-l căuta în ceea ce privește o etapă mai avansată a existenței Marcel Proust. (**Victor Atanasiu**, critic literar; text publicat în *Convorbiri literar-artistice* nr.23)

Portret de autor întocmit de **Antoneta RĂDOI**
Redactor șef **Convorbiri literar-artistice**